

Een pony voor Anouk.....	7
Het grote toernooi.....	149
De slimste pony van de wereld.....	289

Hef nieuwtje

‘Dag! Tot volgende week’, fluistert Anouk. Maar Hannibal denkt er niet aan haar te laten gaan. Nauwelijks heeft Anouk hem de rug toegekeerd of hij strekt zijn hals naar voren en hapt in haar T-shirt. Anouk kan niet meer weg.

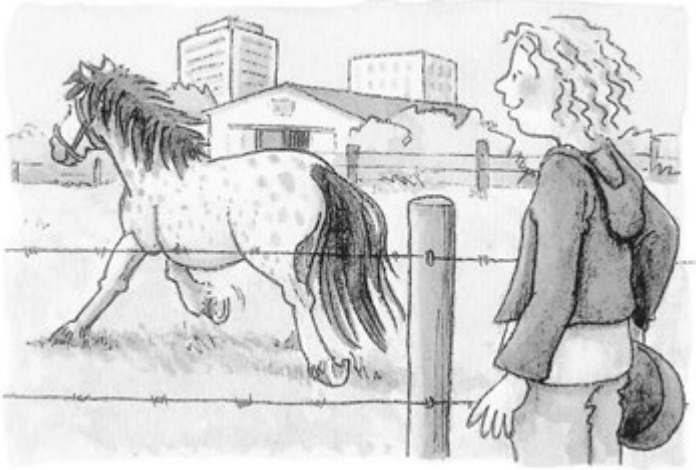
‘Laat dat, Hannibal’, giechelt ze. ‘Ik heb niks meer voor je!’

Hannibal laat niet los. ‘Ik heb niks meer!’ probeert Anouk nog eens. ‘Toch niet voor jou!’

Maar Hannibal weet wel beter en trekt Anouk met haar T-shirt door het hek nog dichter naar zich toe. Wat moet Anouk doen? Zuchtend haalt ze de allerlaatste wortel uit haar zak. ‘Ik kan jou ook niks wijsmaken hè?’

Hannibal smakt tevreden op de wortel.

‘Eigenlijk was die voor Sneeuwvlokje’, moppert Anouk. Maar op Hannibal kun je niet boos zijn. ‘Nu heb ik dus echt niks meer. Geen kruimel!’ Anouk toont haar lege handen aan de po-

ny. Hannibal knikt met zijn dikke ponykop, alsof hij wil zeggen: ‘Dat weet ik toch!’ en vrolijk snuivend maakt hij zich uit de voeten en gaat draven op de weide.

‘Nu interesseer je je niet meer voor mij, hè?’ roept Anouk hem lachend achterna. ‘Dat zie ik wel, grote schrokop!’

Papa zit in de auto al een poosje op Anouk te wachten. Terwijl zij rijles heeft, leest hij meestal de krant. Vaak heeft hij ook een dikke stapel papier bij zich: boekmanuscripten waarbij hij de tekeningen moet maken. Boeken illustreren is namelijk zijn beroep. Natuurlijk moet hij de

verhalen en romans eerst lezen voordat hij iets kan tekenen. Het liefst maakt papa tekeningen voor kinderboeken, en Anouk is zijn beste raadgeefster.

‘Vind je het mooi?’ vraagt papa telkens als Anouk zijn werkkamer komt binnenvallen.

Maar nu is het Anouk zelf, die een belangrijke vraag heeft voor haar vader.

‘Zeg, papa’, begint Anouk en rekt elke lettergreep zo lang ze maar kan, ‘zal ik nooit of nooit een eigen pony kunnen hebben?’

Papa start de auto. Hij doet het knipperlicht aan, rijdt de weg op en zucht: ‘Maar Anouk, dat hebben we nu al honderd keer besproken...’

Toegegeven, dat onderwerp hadden ze vorige week nog op de terugweg van de rijles besproken. En als Anouk echt eerlijk is, ook de week daarvoor en de week daarvoor en daarvoor... maar honderd keer?

‘Ik bedoel alleen maar *ooit*’, mompelt Anouk.

‘Natuurlijk kun je *ooit* wel een eigen pony hebben’, zegt papa geruststellend.

Anouk gelooft haar oren niet. Wat heeft papa daarnet gezegd?

‘Wanneer je volwassen bent en zelf de kost verdient, kun je van je eigen geld een pony kopen. Maar dan moet je wel eerst een auto kopen. Dan kun je zelf elke dag naar de stal rijden om je pony te verzorgen. Ik doe dat namelijk maar eens per week, maar dat weet je al.

‘Als ik volwassen ben’, pruilt Anouk. Dat duurt nog een eeuwigheid!’ Anouk hoeft het niet eens meer uit te rekenen, ze weet het zo wel: dat zijn nog minstens acht jaar en zes maanden! Bijna nog eens net zolang als ze nu al leeft. Nog een eeuwigheid!

‘Een eigen pony’, zegt papa ernstig, ‘moet je elke dag opnieuw verzorgen. Zeg me dan eens hoe je elke dag hier naartoe kunt komen?’

Anouk perst de lippen op elkaar. Op deze vraag weet ze geen antwoord. Hier rijden geen bussen of trams, en met de fiets is het veel te ver.

De hele terugweg zegt Anouk geen woord meer. Zou papa het merken dat ze boos is op hem? Maar hij heeft allang de radio aangezet en heeft alleen oor voor het nieuws en de muziek.

‘Typisch!’ denkt Anouk. Waarom was ze niet geboren in een gezin dat dicht in de buurt van

een manege woonde? Of beter nog: dat een manege had? Maar nee hoor, zoveel geluk had ze niet! In de plaats van tussen de paarden wonen Anouks ouders midden in een drukke binnenstad, op een appartement op de vijfde etage. Voor de voordeur passeren auto's, fietsen, trams en op de rivier reuzengrote schepen. Maar paarden vind je hier niet: in de verste velden valt geen paard of pony te bespeuren!

Thuis stormt Anouk rechtstreeks haar kamer binnen. Voor ze de deur sluit, draait ze zich nog eventjes om. Maar alles is stil. Haar broer Tijn is blijkbaar niet thuis. Des te beter. Geluidloos draait ze de sleutel om in het slot. Dan tast ze in de smalle spleet tussen de muur en het boekenrek naar een lange draad aan een kleine spijker. Voorzichtig trekt ze eraan en daar verschijnt een onopvallend schoolschrift. Anouk heeft met de perforator een gaatje gemaakt waardoor ze het draad kon steken en vastknopen. Natuurlijk is Anouk trots op haar slimme uitvinding. Maar het schrift gaat sowieso niemand wat aan. Het is namelijk niet zomaar een schoolschrift. Het is

het geheime dagboek van Anouk. En geen mens weet van het bestaan ervan!

Anouk laat zich op bed vallen en bladert bedachtzaam in haar geheime dagboek. Wanneer papa haar niet begrijpt, kan ze alles aan haar dagboek toevertrouwen. Anouk schrijft altijd zo

kort en bondig mogelijk. Eén zin per dag, daar heeft ze al genoeg aan.

Op haar negende verjaardag had ze van haar mama een dik, rood dagboek gekregen. De eerste dagen had ze alles uitvoerig opgeschreven. Bijvoorbeeld: 'Om 7.05 uur liep de wekker af. Ik draaide me nog eenmaal om en dan stond

ik op. Tijn, de stommeling, schoot zijn kamer uit en knalde de badkamerdeur vlak voor mijn neus dicht. Toen de badkamer eindelijk weer vrij was, kon ik me wassen, aankleden (jeans, rode pull met kap) en gaan ontbijten...’

Nou ja, een dag had minstens acht bladzijden gevuld. En wie had later veel zin om dat allemaal te lezen? En eerlijk gezegd was de inhoud ervan om te geeuwen. Slechts een paar zinnen hier en daar waren veel leuker en spannender. En omdat Anouk tijd noch zin had om alle overbodige details op te schrijven, kwam ze op het grandioze idee per dag maar één zin op te schrijven. Grappig genoeg kan ze zich iedere dag nu veel beter herinneren, wanneer ze haar dagboek doorbladerd. En dat met één enkele zin! Samen met haar oude, ellenlange dagboek is ook de dikke rode omslag verdwenen en vervangen door een oud schoolschrift. Wat ze in het rode album heeft geschreven, kan iedereen lezen. Maar haar 1-zinsdagboek is streng geheim. En omdat haar rode dagboek zichtbaar in haar boekenrek staat, denkt vast iedereen dat Anouk het dagboekschrijven heeft opgegeven. Wat een vergissing!